

JOHN VAN IERLAND

RUDY PEVENAGE

*Jan Ullrichin tallipäällikön
tunnustukset*

**Totuus ammatti-
pyöräilystä ja dopingista**

Minerva

Rudy Pevenage

JOHN VAN IERLAND

RUDY PEVENAGE

**Totuus ammatti-
pyöräilystä ja dopingista**

Saksan kielestä käänttänyt
Tuomas Renvall

minerva
MINERVA KUSTANNUS OY
HELSINKI

Alkuperäisteos: *Der Rudy – Biografie van Rudy Pevenage*
First published in the Netherlands in 2020 by Uitgeverij JEA
Copyright © John van Ierland

Suomenkielinen laitos:
© Minerva Kustannus Oy, 2021
www.minervakustannus.fi

Suomennos: Tuomas Renvall
Ulkoasu: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-223-8
Painettu EU:ssa, Hansa Print. 2021

Sisällys

1. Pyöräilyn maailma – lammaskatras – 2020.....	7
2. <i>Hijo Rudicio – Nyt</i>	10
3. Olet liian pieni siihen – 1954–1968	12
4. Viimeinkin riittävän iso – 1969–1974	22
5. Saffraanberg – 1974 & 1975	30
6. Ijsboerke-talli! – 1975 & 1976.....	34
7. ”Hei, pikkuinen!” –1976	41
8. Surkea Willy –1977.....	45
9. Pieni järjestely – 1978.....	55
10. Onnenpekka – 1978	61
11. Vielä yksi! – 1979.....	68
12. ”Minä voitan hänet, minä voitan hänet” – 1979.....	75
13. Kova, kovempi, Hinault – 1980.....	80
14. Kelloista ja sokeripaloista – 1980.....	85
15. Keltaiseen paitaan voisi vaikka tottua – 1980	95
16. Kun paita muuttaa koko elämän – 1980.....	101
17. Kiitos, Kneet! – 1981 & 1982.....	106
18. Purista kunnolla! – 1982	112
19. Giuseppe ja Ernesto – 1983–1986.....	118

20. Vianen finaali – 1987 & 1988.....	127
21. Gemelli ja Histor-Sigma – 1989.....	132
22. Voittoa ja tappioita – 1990–1993	137
23. Erik Zabel & Aldis Cirulis – 1994	142
24. Kuningas Jaja – 1995	149
25. Bjarne Riis – 1996.....	155
26. Jan Ullrich – 1997.....	163
27. Piraatti ja Galibier – 1998	173
28. Erytropoietiini (EPO) – 1999.....	181
29. ”San Remon salamaratsia” – 2001	189
30. Yhteys Ullrichiin säilyy – 2002	197
31. Checco – 2003	203
32. ”Entä mitä nyt, Rudy?” – 2003.....	207
33. Asterix, Obelix ja Alí Babá – 2004–2005	216
34. Operación Puerto – 2006.....	222
35. Melkein linnareissu – 2007.....	231
36. Äänite – 2007.....	236
37. Rock & Republic – 2009.....	240
38. Kuolemaantuomittu – 2017.....	243
39. Loppusanat – 2020	248

1.

Pyöräilyn maailma – lammaskatras 2020

”Moni varmasti miettii, miksi tämä kirja ilmestyy vasta nyt.

Kun osallistumiseni Ranskan ympäriajoon estettiin vuonna 2006, olin suunniltani. Olin turhautunut ja yritin käsitellä asiaa epätoivoisesti. Ajan myötä minulle alkoi valjeta, että olin tehnyt virheitä, ainakin moraalisisessa mielessä.

Niihin minulla ei ole esittää mitään tekosyitä. Olin antanut ammattipyöräilyä riepotelleen kulkutaudin viedä minut mukanaan.

Ennen vuotta 1995 en tiennyt mitään veridopingista, mutta vain vuotta myöhemmin tiesin aiheesta yhtäkkiä kaiken. Vasta myöhemmin sain kuulla, että EPO-hormonin käyttö oli aloitettu jo kahdeksankymmentäluvun alkupuolella ennen kaikkea yleisurheilun puolella. Sieltä se löysi tiensä ammattipyöräilyyn ja muihin kestävyyslajeihin. Veridoping toi mukanaan menestystä mutta myös raskaita menetyksiä.

Tiesin, mitä ammattipyöräilyn kulissien takana tapahtui. Tiesin ehkä vähän liikaakin, ja siitä tuli henkilökohtainen vankilani. Olin liian luottavainen. Sain kärsiä siitä, mutta en ole antanut sen

lannistaa minua. Eräs belgialainen kustantamo halusi tehdä kanssani kirjan jo aikaisemmin, mutta minä kieltäydyin. He halusivat, että kertoisin kaiken, mitä tiesin dopingin maailmasta. En kuitenkaan pystynyt siihen. Suojattini Jan Ullrich oli yhä osallinen oikeuskiistoissa, joten päätin julkaista kirjani vasta postuumisti.

Sairastuin kuitenkin vakavaan syöpään ja sain katsoa kuolemaa silmiin. Se antoi minulle uuden näkökulman kaikkeen. En enää pelännyt ihmisten reaktioita tai kommentteja. Mainitsen tässä elämäkerrassa lukuisia asioita, mutta on kuitenkin yhä tapahtumia, jotka olen tarkoituksella jättänyt pois – tai unohtanut.

Monet silloin ympärilläni olleet ihmiset joutuivat kärsimään kanssani, kuten ex-vaimoni Vera Borremans, hieno, vahva nainen, kaksostyttäreni Els ja Leentje, perheeni ja yhteistyökumppanieni perheet.

Kuin kohtalon oikusta sain käsiini John von Ierlandin teoksen, kun olin Bergen op Zoomissa syyskuussa 2018 katsomassa *Kasseien*-kirjan teatterisovitusta. Pyysin häntä auttamaan minua löytämään kirjailijan, joka voisi kirjoittaa muistelmani, ja hän vastasi: ”Löysit hänet jo, teemme sen yhdessä.”

En haluaisi loukata ketään, mutta kerron totuuden siitä, mihin olen osallistunut ja mitä olen nähnyt. Paljastan tässä kirjassa ne salaisuudet, joista olen aiemmin vaiennut. Kerron surullisista mutta myös iloisista kokemuksista urani varrelta.

Tämä elämäkerta on minun tarinani. Se kertoo yksin minun kokemuksistani. Se on opettavainen ja järkyttävä, mutta pitää sisällään totuuden ammattipyöräilystä.

Haluan vielä varoittaa nuoria ammattipyöräilijöitä. Pyöräily on

hienoin laji koko maailmassa, mutta se yksin ei tee onnelliseksi. Joskus tulee aika nousta satulasta lopullisesti, joten on hyvä valmistautua myös uran päätökseen. Siksi kannattaa hankkia tutkinto, koulutus, jotain, jolla täyttää urheilun jättämä aukko elämässä.”

Rudy Pevenage

2.

Hijo Rudicio – Nyt

”Lehdistössä huhuttiin paljon veridopingista, ja virkavaltakin hengitti pyöräilijöiden niskaan. Välttääkseen kiinni jäämisen Armstrongin talli käytti BlackBerryn Pin-to-Pin-järjestelmää, jota ei voinut seurata. Meistä kaikista tuli varovaisempia, ja minäkin turvauduin käyttämään jonkun toisen puhelinta. Käytin Italiassa tapaamani tyttöystäväni Chiara Gambacortin prepaid-matkapuhelinta.

Jan Ullrich suoriutui erinomaisesti Pisan aika-ajossa vuonna 2006, sillä olimme tutustuneet reittiin tarkoin. Vanha kunnon Jan oli tehnyt paluun. Olin onneni kukkuloilla ja halusin jakaa iloni Eufemiano Fuentesin kanssa, mutta puhelimen prepaid-kortti oli tyhjä. En voinut ladata sitä, sillä lataamista varten oli ilmoitettava henkilöllisyytensä.

Olin kuitenkin niin innoissani voitosta, etten malttanut odottaa vaan soitin Eufemianolle pikaisesti omalla puhelimellani. Se ei ollut fiksu. Ensinnäkin tutkintaviranomaiset ja Espanjan poliisi kuuntelivat puheluitani, ja toiseksi he saivat nyt selville puhelinnumeroni. Se riitti viranomaisille. Verkko lääkärin ympärillä tiivistyi, ja Fuentes pidätettiin Manolo Saizin seurassa.

Muutaman viikon kuluttua kävin Janin luona ensimmäistä

kertaa ennen Ranskan ympäriajoa. Halusin osallistua viimeisiin harjoituksiin ja käydä läpi muutaman taktisen suunnitelman. Seuraavana päivänä matkustin hotelliini Strasbourgiin tutustuakseni siellä ajettavaan reittiin ja Vogeesien ensimmäisiin etappeihin. Ensimmäisen hotelliyöni jälkeen sain aamuyöstä puhelun tunteiltani ranskalaiselta toimittajalta, joka työskenteli *L'Équipe*lle. Hän kertoi, että Fuentesiin liittyvät salanimet olivat paljastuneet. Yksi niistä oli 'Hijo Rudicio'¹ – ja se oli mainittu *Marca*-lehdessä. Olin shokissa ja juoksin kuin hullu hotellin vastaanoton tietokoneelle lukemaan artikkelia. Oliko mitään enää tehtävissä?”

¹ Kääntäjän huomio: vuonna 2007 Fuentesin vastaanotolta löydettiin veripusseja, joihin kiinnitetystä tarrassa luki ”Rudyn poika”.

3.

Olet liian pieni siihen 1954–1968

Vuonna 1954 Bill Hailey & His Comets julkaisi ”Rock Around The Clock” -hittinsä. Samaan aikaan koko Belgia oli sekaisin Bobbejaan Schoepensin hieman rauhallisemman kappaleen ”Bimbon” vuoksi. Sosialistit ja liberalistit pitivät Belgian parlamenttia tukevasti hallussaan Achiel Van Ackerin johdolla. Saksan liittotasavalta vei jalkapallon maailmanmestaruuden Sveitsissä 3–2-voitollaan Unkarista, ja ranskalainen Louison Bobet voitti Ranskan ympäriajon. Samassa kilpailussa belgialainen Fred De Bruyne voitti kolme etappia.

Berlaressa syntyneen De Bruynen menestys sai 30 kilometriä hänen kotikylänsä pohjoispuolella sijaitsevan Moerbeken asukkaat liimautumaan kiinni radiovastaanottimiinsa. Kun De Bruyne voitti toisen etappinsa, kolmeviikkoisen Rudyn isä Edgard, joka oli fanaattinen pyöräilyn seuraaja, nosti poikansa innoissaan kehdosta. ”Pikkumies, sinustakin tulee pyöräilijä, aivan kuten Fredistä.”

Rudy Pevenage syntyi 15. kesäkuuta 1954 Moerbekessa, pienessä kylässä Geraardsbergenin lähellä. Pyöräilypiireissä

kaupunki tunnetaan Oudenberg-vuoren pahamaineisesta mukulakivillä ajettavasta Muur van Geraardsbergen -mäkietapistä. Nykyisin uuvuttava nousu on osa noin seitsemääkymmentä eri kilpailua, mutta vuonna 1954 rankkana nilkkojen tuhoajana tunnettu mäki oli vähemmän tunnettu, aivan kuten Rudy. Myös kukkulaksi tai *Hellingiksi* kutsuttu nousu otettiin ensimmäisen kerran osaksi kilpailua Gent–Gent-ajoissa. Kilpailu järjestettiin ensimmäisen kerran vuonna 1945, ja sitä pidettiin pyöräilykauden avauskisana. Geraardsbergenin maine kasvoi, ja pian Itä-Flanderista tuli pyöräilyintoilijoiden pyhiinvaelluskohde. Siitä lähtien Geraardsbergenin asukkaat ovat saaneet intohimon pyöräilyyn jo syntyessään.

”Muur... sinne nouseminen ei ollut kevyttä harjoittelua. Se on kammottava mäki, jonka kiipeäminen on alusta lähtien silkkää tuskaa. Sen yksittäiset mukulakivet ovat vaakatasossa, joten eteneminen tuntuu siltä kuin nousisi portaita.² Mäkeä on erittäin vaikea nousta polkupyörällä, ja kun sattuu satamaan, se on todellista kärsimystä.

Jos olet alueella ja haluat tehdä pyörälenkin, kierrä Muur kaukaa. Toisaalta se on myös eräänlainen monumentti, josta olen erittäin ylpeä.

Asuimme Moerbeken Pirrestraatilla, umpikujalla, jota reunistivat omakoti- ja paritalot. Muurin tavoin katumme oli hiekkatietä ja mukulakiviä. Talvisin oli varottava liukastumista joka

² Kääntäjän huomio: kadun päällyste on sittemmin uusittu.

askeleella ja kesäisin tie oli erittäin pölyinen.

Asuimme paritalon puolikkaassa, jossa vietin lapsuuteni. Vanhempieni lisäksi perheeseeni kuului kaksi siskoa, Henny ja Daisy, jotka olivat minua kuusi ja kaksi vuotta vanhempia. Siskoni sanoivat, että äitini oli halunnut pojan kahden tyttären jälkeen. Kun minä synnyin, äitini oli kuvaannollisesti hypännyt ilmaan onnesta. Saan kuulla siitä yhä tänäkin päivänä.

En muista juuri mitään varhaisista vuositani. Parhaiten muistan äitini Bertha-kanat. Hänellä oli ehkä kaksisataa kanaa, joita hän piti munien vuoksi. Saatan erehtyä määrästä, mutta joka tapauksessa siipikarjaa riitti. Äitini piti kanoja häkeissä, kuten viisikymmentäluvulla oli tapana. Hän myi munia maanviljelijöille ja lähialueen liikkeisiin, kuten leipurille. Äidille kanojen kasvattaminen oli kuitenkin lähinnä harrastus. Söimme myös jatkuvasti munista valmistettuja ruokia. Joskus autoin äitiäni ja siskojeni, jotka hoitivat kanoja, mutta isää oli turha etsiä häkkien luota. Hän ei halunnut olla missään tekemisissä niiden kanssa.

Isä oli töissä kirjanpitäjänä AEG:lla Brysselissä. Hän matkusti päivittäin junalla tunnin matkan suuntaansa Moerbekesta pääkaupunkiin.

Siskojeni mukaan viihdyin lapsena paljon yksin ja olin sisäänpäin kääntynyt. Leikin pääasiassa itsekseni, mieluiten ulkona mukulakivillä, hiekkateilla ja ojissa. Se ei haitannut ketään, sillä liikennettä oli vain vähän, koska kadulle eksyneiden autojen oli ensin ylitettävä Pirrebrug rautatiekiskoja pitkin. Leikin usein myös raiteilla, mikä oli erittäin vaarallista, vaikka junat eivät kulkeneetkaan silloin yhtä nopeasti kuin nykyisin. En kuitenkaan

ymmärtänyt vaaraa, vaan asettelin isoja kivenlohkareita kiskoille.

Kun isäni tuli illalla kotiin, illallinen oli valmiina pöydässä. Tarjolla oli kanaa, jänistä, sianlihaa ja munia. Ruoanlaitto oli äidin tehtävä, ja hän teki kaiken alusta alkaen itse: teurasti, kyni, keitti ja paistoi. Illallisen jälkeen pelasin usein isän kanssa jalkapalloa. Hän oli erinomainen pelaaja ja tuli valituksi alueen edustusjoukkueeseen. Hänen lempinimensä oli 'Stuka', koska hän puolusti kovakouraisesti. Hän oli erittäin urheilullinen; hän pelasi jalkapalloa, kuului biljardiseuraan ja harrasti myös jonkin verran pyöräilyä. Niin kauan kuin muistan, hän toimi veljensä kanssa aktiivisesti Sportkomiteit Viane -pyöräilyseurassa. Perheessämme harrastettiin aina paljon urheilua, ja siitä tuli myös osa minun elämäni jo pienestä pitäen. Kiinnostuin urheilusta pelkästään jo sen vuoksi, että muu perhe suhtautui siihen niin intohimoisesti. Kaikki juhlat ja ilonhetket kun ovat paljon parempia yhdessä koettuna.”

Sportkomiteit Vianen perusti Paul Borremans, joka syntyi Zandbergenissä Itä-Flanderissa noin kymmenen kilometrin päässä Moerbekesta. Kuten moni muukin, Paul halusi olla todellinen flanderilainen, eli taistelutahtoinen pyöräilijä, joka on kova kuin mukulakivi. Ja juuri sellainen hän olikin. Hän oli lahjakas ja aikaansaava, ja toisin kuin moni muu, hän onnistui nousemaan ammattipyöräilijäksi. Ennen sitä Paul ajoi kuitenkin ”tallittomien” sarjassa. Hän voitti ensimmäisen kisansa Alankomaiden Mechenissä kaksi viikkoa ennen Rudyn syntymää.

”Tallittomat” oli vapaaehtoinen kategoria, joka sijoittui Belgian

amatöörrien ja ammattilaisten väliin. Siihen kuuluvat saivat kuokkia muiden juhlissa. Kun tallittomille ei järjestetty virallisia kilpailuja, he saivat ottaa osaa ammattilaiskisoihin. Jotkut amatöörit, kuten Eddy Merckx aikanaan, saivat poikkeusluvan ohittaa tämän vaiheen urallaan ja siirtyä suoraan ammattilaiskilpailuihin. Kategoria alkoi kadota, koska sen kilpailuissa ajoivat vuodesta toiseen samat ajajat. Käytännössä ajajat ajoivat kuitenkin vuoden tallittomien kategoriassa ennen ammattitalliin siirtymistä. Alankomaisissa tallittomat saivat osallistua vain kisoihin, joissa ajoi amatöörejä, tallittomia ja ammattilaisia, mutta yksi kilpailu oli tarkoitettu vain tallittomille: Oogezand–Sappemeer. Sen osallistujat olivat lähinnä korkeatasoisia amatöörejä, jotka halusivat jouduttaa siirtymistään ”aitoihin” ammattilaisiin. Lisäksi jotkut onnenonkijat, jotka eivät pärjänneet amatööritasolla, lunastivat paikan tallittomien kategoriasta päästäkseen ajamaan ”isojen nimien” kanssa.

Vuonna 1954 Paul Borremans, joka oli varteenotettava sprintteri, otti tarvittavan askeleen ja nousi ammattitasolle Plume Sport-Simplex -talliin. Sen lisäksi hän ajoi italialaisen Equipe Coppi -tallin ja Belgian Libertas-tallin riveissä. Suurimman menestyksensä hän saavutti italialaisten seurassa vuonna 1958 voittaessaan Gote Projs Briek Schotte -kilpailun. Samana vuonna hän sai ajaa Ranskan ja Italian ympäriajojen voittajan Hugo Kobletin kanssa samassa tiimissä. Siitä huolimatta hän ilmoitti päättävänsä uransa tuona vuonna.

”Kun ’Pol’, niin kuin häntä Itä-Flanderissa kutsuttiin, lopetti uransa, hän omisti aikansa pyöräilykomitealle ja järjestämilleen kilpailuille.

Lisäksi hänellä oli kahvila ja pyöräkauppa. Kun olin vielä lapsi, kävin isäni kanssa usein hänen liikkeessään, ja pian minua ei saanut sieltä pois lainkaan. Tarkoitan tietenkin pyöräkauppaa enkä kahvilaa. Kun näin kaikki ne hienot pyörien osat, kimaltavat polkupyörät ja liikkeessä vierailleet pyöräilijät, jotka kävivät asennuttamassa, säädättämässä tai korjauttamassa jotain tai puhumassa viikon kuulumisista, innostukseni pyöräilyyn ja kilpailuihin oli lopullisesti syttynyt. Pol ohjasi nuoria pyöräilijöitä ja antoi rakentavaa palautetta. Minulle oli tärkeää saada nähdä, kuulla ja kokea, kuinka hän jakoi neuvojaan. Halusin itse samaa: halusin ajaa pyörällä, harjoitella ja osallistua kilpailuihin!

Toisinaan Pol antoi minulle pieniä työtehtäviä pajallaan. Olinhan aina paikalla, ja hän halusi, että oppisin lisää polkupyöristä ja niiden toiminnasta. Asensin pinnoja vanteisiin, eikä aikaakaan, kun sain ensimmäisen oman kilpapyöräni.

Olin yhdeksänvuotias ja tunsin olevani todellinen flanderilainen vihreäkeltaisena säihkyvän, Boomissa valmistetun Libertaspyöräni kanssa. Se oli ollut Georges Pintensin varapyörä, mutta hän ei ollut koskaan käyttänyt sitä. Siinä oli kolme vaihdetta ja Campagnolon osasarja. Kiillotin pyörää päivittäin niin, että se kiilsi jälleen kuin uusi.”

Antwerpeniläinen Georges Pintens voitti yhdeksänvuotisen pyöräilyuransa aikana yhden etapin Ranskan ja Espanjan ympäriajoissa sekä klassikot Gent–Wevelgem, Amstel Gold Race, Liege–Bastogne–Liege ja Rund um den Henninger Turm. Hän aloitti vuonna 1968 MANN-GRUNDIG-tallissa, joka käytti Libertasin pyöriä.

”Vietin enemmän aikaa Polin liikkeessä kuin kotonani. Tein enemmän töitä runkojen, vaihteiden ja ketjujen kanssa kuin autoin äitiäni kanojen ja munien kanssa. Pol oli minulle kaikki kaikessa, hän nosti minut – kirjaimellisesti – satulaan ja iskosti minuun kilpailuhengen. Hänellä oli tärkeä rooli siinä, millaiseksi lapsuuteni muodostui.”

Kuten kenen tahansa lapsen, Rudyn oli käytävä koulua. Hän aloitti Moerbekin kunnallisessa koulussa ja siirtyi vartuttuaan Boizemontstraatilla sijaitsevaan Koninklijk Atheneum Geraardsbergeniin. Hän ajoi joka päivä kouluun ystäviensä Jean-Marien, Williamin ja Dennisin kanssa. Vaikka Rudy näki Geraardsbergenin Muurin päivittäin, hän kiersi sen kaukaa eikä yrittänyt haastaa tuota jyrkkää mukulakivirinnettä. Hänen siskonsa kävivät katolista tyttökoulua Geraardsbergenissä, jonne he matkustivat junalla.

”Oppiminen oli minulle helppoa enkä joutunut tekemään koulussa paljon töitä. Luin läksyt muutaman kerran, ja ne jäivät mieleeni. Epäonnistuminen ei ollut vaihtoehto, sen olin oppinut isältäni ja Polilta. He pitivät pyöräilystä, mutta minä olin vielä nuori, joten tulevaisuuteni oli auki. Jos en olisi opiskellut kunnolla ja saanut hyviä numeroita, he olisivat olleet ensimmäisinä päättämässä harrastustani. En kuitenkaan harrastanut pelkästään pyöräilyä vaan pelasin myös kavereideni kanssa jalkapalloa (en tosin seurassa, vaan lähinnä koulun pihalla välitunneilla). Olisin pelannut mielelläni enemmän, mutta pyöräily meni kaiken edelle. Halusin

ehdottomasti jatkaa sitä.

Pol ei kuitenkaan tarkkailultaan tehnyt siitä helppoa. Hän kiinnitti erittäin paljon huomiota elämäni ja meni siinä toisinaan liian pitkälle. Hän oli ensinnäkin sitä mieltä, että minun oli menestytävä koulussa riittävän hyvin. Toiseksi hän sanoi, että minun olisi kasvettava riittävän isoksi, jotta voisin alkaa pyöräillä kilpaa. Hän asetti minut kerran kuussa selkä seinää vasten ja piirsi viivan seinään. Tarkistimme muutaman viikon välein, olinko kasvanut. Jos mittaa oli tullut vain muutaman millimetrin verran, minun oli syötävä terveellisemmin, sillä terveellinen ravinto edisti kasvua. Söisinkö siis lisää munia?

Kun täytin kolmetoista vuotta, olin mielestäni valmis ja odottanut jo riittävästi. Pol toki sanoi, että olin liian pieni, mutta minun oli päästävä kilpailemaan – se oli ainut vaihtoehto! Ikävä kyllä säännöt eivät sallineet sitä.”

Kuten moni muu kanssakärsijä, nuori Rudy oli valmis, mutta Belgia ei. Belgian pyöräilyliiton sääntöjen mukaan kilpailijan oli oltava vähintään viisitoistavuotias ennen kuin hän voisi osallistua kilpailuihin. Rudy ei ollut vielä saavuttanut tuota virstanpylvästä, eikä kilpailuihin pääsemiseen auttanut, vaikka hän kuinka harjoitteli. Nykyisin ikäraja on seurojen vaikutuksen myötä laskettu matalammaksi. Mutta kuusikymmentäluvulla monet osallistui-
vat Alankomaissa järjestettäviin kilpailuihin, sillä naapurimaa oli vain kivenheiton päässä ja siellä osallistuminen oli sallittua.

”Olisin tietenkin halunnut ottaa niihin osaa, mutta Alankomaat

olivat minulle liian kaukana. Niinpä etsin mahdollisuutta ottaa osaa kilpailuun, ja kun Pol järjesti nuorisojot, en voinut enää odottaa. Pyysimme yhdessä erityislupaa osallistua. Se onnistui, sillä silloinen Koninklijke Belgische Wielrijdersbondin (Belgian kuninkaallisen pyöräilyliigan, KBWB:n) puheenjohtaja Josse Du Château oli sydämellinen mies. Yllättäen tunsin, kuinka harteillani oli täysin uudenlainen taakka. Koin paineita, joita olin toisaalta osannut odottaa: 'Siinä hän on, uusi Eddy Merckx.' En kuitenkaan välittänyt paineista vaan päätin vain ajaa maaliin asti.

Vertasin itseäni kaikkien aikojen parhaaseen pyöräilijään, jota pidin nyt esikuvanani enemmän kuin koskaan ja joka oli vain kuusi kuukautta sitten voittanut maantiepyöräilyn maailmanmestaruuden. Hän oli voittanut Jan Janssenin sprintissä Alankomaiden Heerlenissä puolikkaalla vanteenmitalla. Minun oli vakuutettava sekä itseni että Du Château, puhumattakaan urheilukomitean Julien Matthijsista ja Lucien Marquantista, jotka olivat painokkaasti tukeneet osallistumistani.

Pääsin siis ensimmäiseen kilpailuuni – kolmetoistavuotiaana. En tiennyt lainkaan, mitä minulta odotettiin, mutta sain kärsiä kaikesta huolimatta. Kisa oli äärimmäisen rankka! Olin niin poikki, etten tiennyt, mihin suuntaan olin menossa, mutta ajoin silti maaliin asti. Tartuin kynsin ja hampain kiinni pieneen ajajaporukkaan ja roikuin heidän perässään maaliviivan yli. En saanut palkintoa taistelustani mutta pidin lupaukseni: olin ajanut maaliin asti.”

Pol kertoi saavutuksestani ilmeisen ylpeänä vielä yksitoista vuotta myöhemmin, vuonna 1979, flaamilaiseen *Het Nieuwsblad*